

Jeník měl sáně, sedl si na ně,
pustil se s nimi z vysoké stráně.
Jede jako na koni, že všechny dohoní.
Dohonil, už je v nich, báb – a je po sáních.

Posvícení, posvícení!
Puňťa chňapl po pečení, utíká s ní – to to voní!
Už ho nikdo nedohoní.
Pod jabloní ve stínu udělal si hostinu.

Sviť, měsíčku, sviť, ať mi šije nit'.
Šiju, šiju si botičky do sucho i do vodičky.
Sviť, měsíčku, sviť, ať mi šije nit'.

Malé kotě sedí v botě, tiše kouká na pavouka,
jak si v bytě dělá síť.
Potom chytí klubko nití, zapletlo se – už je v síti.

Děda dělá dětem lodě, děti s nimi chodí k vodě.
Dívají se za lodí, jak na vodě závodí.

Děti, děti, včelky letí!
Zaletěly na květiny, teď si nesou sladkou
šťávu do včelína, do dědiny.
Dělají z ní doma med, včelím dětem na oběd.

Květa běží do chalupy, Běta za ní cupy dupy.
A jak spěchá za Květou, nožky se jí zapletou.
Květa už je v chalupě, Běta leží na kupě.

Někdo ťuká na okýnko ťuky, ťuky, ťuk,
snad to není, Majdalenko, jenom ťuklý kluk.

Děda dělá dřolík, vzal si na to kolík.
Do dřolku dá semínka, ať má radost bábinka.

Hádě, háďátko, je hadí mládětko.
Ale Káťa – děťátko, je dědovo koťátko.

Plují lodě u Výtoně, na hladině Vltavy.
Pod hladinou v blátě, mník vodníka pobaví.

Někdo někde povídal, že se Janek holkám smál.
Někdo někde pověděl, že se Janek zastyděl.

Káťa má kotě, kotě je v botě.
Máňa má koně, kůň je na honě.

Jelen hlídá laně, nehledí jen na ně.
Vidí dědu, vidí děti a laně hned někam letí.

Podívejte děti, léto někam letí.
Jen leť, léto, leť, ptáky na jih veď.

Otík volá Jeníka: „Jeníku mám koníka!“
„Jakého Otíku?“
„Pěkného Jeníku!“

U Matěje na pouti, labutě a kohouti,
v autě jedou děti a balónky latí.

Víťa v létě jede v autě.
Vidí dítě, koně, hutě, v blátě hatě, v koutě latě
a na plotě hnědé kotě.

V neděli, v neděli to my neděláme.
V pondělí, v pondělí hodně díla máme.

